

tervallen), 3) soglasoznanstvo, 4) nauk o eno- in višeglasni složbi, 5) o premenitvi enega tona v drugega (Modulation der Tonart), 6) o cerkveni pesmi in glasbi.

II. Tudi mora vsaj toliko v orglarstvu izurjen biti, da more sam kake male popake popraviti, ker orglarji so dragi in tudi jih ni povsod, kakor, postavimo, čevljarjev in krojačev dobiti.

III. Mora znati na orgle igrati in nastava perstov mu zna biti; podnožnik mora vediti rabiti in tudi igre (registre).

Zadnjič mora tudi, ako sam nima prijetnega glasu, toliko znanost imeti o praktičnem petji, da zamore mladino z vspehom učiti.

To je organistu neobhodno potrebno, ker to mu daje kruh — in v umetnijah je gotovo, kdor ne koraka naprej, gre rakovo pot. Pridnost je tukaj prvo pravilo.

(Dalje sledi.)

Naše slovstvo. *)

Spisal Matija Majar.

Od nekoliko časa donajajo nam Slovencem naše „Novice“, Serbski „Dnevnik“ i njemu priložena „Sedmica“ prav zanimive sestavke. „Novice“ su že od svojega početka obsegale vse Slovence v Koroški, Štajerski, Krajnski i Goriški; one su pisale za vse, su se zato tudi rade čitale od nas vsih. Že to je bilo veselje gledati. Še radostneje je sada videti, da su se od nekoliko časa sopet više postavile i svoj obzor (horizont) znatno razširile čez meje i granice slovenske. Kdo ne prebira z veseljem Terstenjakovih važnih preiskav! Pravile su nam tudi lepe stvari iz horvatskih, serbskih i bugarskih krajev. Čitali smo v njih vlani i letos nekoliko sastavkov spisanih iz toga višjega stanovišta. Fr. Bradaška je poslovenil: Kratak pregled staroga slovstva horvatskoga po Ant. Mažuraniću; J. Levičnik iz serbske Sedmice sastavek: Sablja; M. Kračmanov je priobčil nekoliko narodnih pesmic horvatskih iz okolice varaždinske; Volčić priobčuje večkrat prislovice istrijskih Serbov. Letos je spisal v tom smislu J. Šubić prav jugoslavenski sastavek: Celjski pokneženi grofi; jugoslavenskim ga imenujemo zato, ker se v njem govori o Slovencih, Horvatih i Serbljih; naš Juri Kobe je poslovenil podučiven sastavek: Serbskoga jezika domovina po Vuku Štefanoviću; J. Levičnik je priobčil iz ilirskoga pripovjedu: Noćna luč. Še dva akoravno kratka dopisa g. Žavčanina se morata spomeniti ovdje: o narodnom gledalištu v Zagrebu. Taki sastavki su nam zato tako važni, ker nam pričaju, da naši učeni Slovenci počinjaju od sada se zanimati s slovstvom svih jugoslavenskih plemen, kakor su popred književno obsegali vse Slovence.

Naše „Novice“ se oziraju na zadeve horvatske, serbske i bugarske; Serbski „Dnevnik“ i „Sedmica“ se ogledujeta pa tudi na stvari naše slovenske. Tako se budu plemena našega naroda bliže upoznala, i to je važno za prihodnost našega slovstva. Serbski „Dnevnik“ se izdaje i uredjuje od g. Danila Medakovića v Novom Sadu (Neusatz im Banat) vsaki teden po dvakrat na čeloj velikoj poli s cirilskimi pismeni; prilaga se mu vsaki teden jedankrat „Sedmica“ list za nauku i zabavu (razveseljenje) tudi na čeloj poli. Obadva lista veljata čelo leto po pošti prijimana 10 goldinar-

jev. „Dnevnik“, politični list, donajša iz svih strani, osobito od široširokoga sveta slavenskoga vse novice, koje mogu zanimati Jugoslavenina; te list je za nas tako važan, kakor za Nemca „Allgemeine Zeitung“, i še važniji, ker piše tako lepo, jasno i obširno o jugoslavenskih deželah i plemenih, kakor se to ne najde nikdje v neslavenskih novinah. Naj novejša novost i to preradostna za Slovence je v „Dnevniku“ i „Sedmići“ ta, da se ta dva lista počinjata ozirati i na naše zadeve i na naše slovstvo; čto je bilo do sada jako ređko pri Serbljih.

V prvom i drugom listu letošnje „Sedmići“ se piše o slovstvu jugoslavenskom, to je: o slovstvu serbskom, bugarskom, horvatskom i našem slovenskom. To je beseda tako znamenita, da moramo o nje globokeje premišljivati i tudi v „Novicah“ o nje pregovoriti.

O serbskom slovstvu se tam kaže med ostalom: „Pri nas (Serbljih) zvunaj v Bělomgradu neimamo učilnic skoro nobednih. Zato pa tudi neimamo spisovateljev mnogo: dobrih vrlo malo, pa tudi slabih i herdjavih, ako ravno jih imamo već, sopet neimamo jih mnogo. Za književno življenje je dvoje potrebno: 1) dobri spisovatelji i 2) dober narod, koji njih dobre knjige kupuje i čita. Spisovateljev nam manjka, čitateljev je, glede na stanje naroda, še dovoljno. — Naš narod dela po svojem številu i po svojih okolnostih gotovo toliko, kolikor se more od njega očekivati. On, v vsem čestit i poštovanja vreden, more i hoće dobro slovstvo svoje izderževati. Pogledajmo samo: koliko pri nas novin izhadja, v ktermo številu i po koliko se knjig tiska. Malo kdo tiska sada pri nas manje od 1000 iztisov, mnogi već od tisuć. Novine su se izdajale (lěta 1856) šestere i moglo bi se reći osmere, zvunaj časnikov, koji ređkeje izhadjaju. Ali je nekde kak drugi narod, koji porazmerno toliko novin derži? — Samo čisto naučne knjige imaju v našem narodu malo kupcev.“

Srećni serbski spisovatelji! oni mogu tiskati i razprodati po tisuć iztisov svojih děl. Mi Slovenci nismo tako srećni. Mi moremo izdati brez škode samo molitvene i pobožne knjižice i male pripovjedu, samo od takih moremo razprodati toliko iztisov, da se tiskarina doplaća. Naučnih ali malo obširnejih knjig bi spećali samo po 200 do 300 iztisov. Tu je pa škoda gotova. Te nadloge pa nisu krivi naši spisovatelji i ni kriv naš narod. Mi imamo narod dober, koji po svojih okolnostih dosta rad čita, — imamo rodoljubne i učene muže, koji bi lahko i radi nekteru većju i naučnu knjigu spisali, to bi se ne ubranilo, mi le knjig založiti i jih dovoljno razprodati ne moremo. Pri drugih narodih se spisovatelj veseli, kadar dokonča spis neke knjige; ne ređko mu za njega založnici ponudjaju lepo plaćilo; slovenskomu spisovatelju se tada še le začne prava težava i nadloga. On mora sam založiti knjigu, sam plaćati tiskarinu i vse stroške i zatim knjigu ponudjati, kakor Stanko Vraz nekde piše: „da bi se kaka dobra duša smilovala i knjižicu kupila.“ Obširnejih i v obće naučnih knjig, bi mi izdati ne mogli, ako ravno bi že spisane imeli. Vsaki spisovatelj ne more sam knjigu založiti: se škode boji. **)

(Dalje sledi.)

Kratkočasno berilo.

Očetova kletva.

Nedavno smo v „Novicah“ obširen in zanimiv popis celjskih pokneženih grofov brali, ki so nam ga marljivi g. Šubić izverstno popisali. Posebno ganljivo so nam smert grofa Ulriha, poslednjega potomka sloveće celjske rodovine, pred oči postavili. — Ker pa nisem namenil njihovih besed ponavljati, zavernem radovednega čitatelja na 9. in 10. list letošnjih „Novic“; meni pa naj bo dopušćeno čertico iz živ-

**) Kako težavno je pri nas brez dнарne zgube izdavati knjige, je potožil, kakor se je v „Novicah“ bralo, nedavnej tudi gosp. dr. E. Kosta.

Pis.

*) Ta spis je spisao po slovensko. Ker pa govori o Jugoslavenih v obće, to je: o Slovencih, Horvatih, Serbljih i Bugarih, zato je jezik v njem, kakor biti mora, obrnjen malo po jugoslavensko, da bi ga zvunaj Slovencev ložeje razumeli tudi ostali Jugoslaveni. Samo v sledećem se jezik v tom spisu razlikuje od slovensčine:

Vsa pridavna imena, koja se ne končaju na *ši, ši, či, ji* imaju *oga, omu, om*: dobroga, dobromu, pri dobrom;

Stoji *u*: muž, dub, vodu, ribu, budem, jigraju, nesu, tresu. namesto slovenskoga *o*: mož, dob, vodo, ribo, bom, jigrajo, nesó, tresejo. — Stoji: *i*, čto namesto: *ino, kaj*. To je vse!

Pis.

ljenja grofa Ulriha oznaniti, ktera še vedno med narodom živi, akoravno je že več ko 400 let minulo, kar je celjska rodovina poginila.

Zvunaj Celja, komaj pol ure hodá proti izhodu, leží na prijetnem griču zala vas po imenu: Teharje. Preden popotnik iz Celja tje dospé, pride do lesenega mosta, ki prek Voglajne pelja, ktera polagoma svojo mirno vodo proti de-reči Savinji valí in se nekoliko korakov pod Celjem v njo izlivi. — Blizo omenjenega mosta je stanovala Lizika, zala pa nedolžna hči nekega teharskega kmeta, v tihem miru in zadovoljna pri svojih stariših, odločena od vunajnega raz-ujzdanega sveta. Na levem bregu Voglajne pa je stala ko-šata lipa, pod katero je Lizika robje prala in kamor je na-vadno po vodo hodila, ko je celjski grof Ulrih še mladič kakih 20 let bil. — Navada je bila, da so taki mladiči, kakor je Ulrih bil, pogosto na lov hodili. Ali je bilo zgolj naključje ali kakošna druga nemila osoda, nevem gotovo, da je neki večer deklica ravno ta čas v Voglajno po vode šla, ko se je ošabni gospodič Ulrih s celo trumo lovcev proti domu v Celje spravljal. Lizika je sicer urno ko serna v očetovo hišo odderčala, ko je lovce in mladega viteza zagledala, — pa vendar je bilo že prepozno! Ulrih jo je vidil, in gorjé deklici, ktero si je on v žertvo izbral! Ka-kor ljut oroslan se zaletí za njo, da bi jo poljubil, pa je vloviti ne more. To ga še bolj razserdi; terdno sklene, od deklice za nobeno ceno ne odstopiti, ter odide, čeravno se mu ni bila njegova želja spolnila, v svoj grad proti Celju.

Od Celja kakor od Teharjev skoro jednako oddaljen stoji na veselem homcu prijazen gradič, pred katerem dve gorostanske jeli ponosno svoje verhove proti nebu dvigujete. To je — Bežigrad. — Če kmetiča vprašaš, kaj to ime pomeni, ti bo sledeče povedal: „Grof Ulrih je bil v mladosti zlo razujzdan človek; ako se mu je kaka deklica posebno dopadla, jo je po svojih pomagačih siloma v ta grad za-preti dal. Tukaj zaperte deklice so bile pri priložnosti v celjski grad odpeljane, kjer so nepopisljive muke za nje pripravljene bile.“ — Bežigrad ni bil prebizišče nedolž-nosti, kakor nekteri mislijo, timveč jama razbojnikov in ro-parjev, ki so deleč okrog strah in trepet napravljali.

(Konec sledí.)

Novičar iz raznih krajev.

Nova milost Cesarska se je pridružila uni od 8. t. m., po kateri so se odperle ječe po celem cesarstvu vsem, ki so bili zaperti zavoljo velike izdaje, ustaje ali punta, — novi milostljivi ukaz od 23. t. m. zapoveduje sedaj, da vsem, katerim je zavolj punta na Ogorskem in Erdeljskem vsled vojaškega prava bilo premoženje vzeto ali pod sekvester djano, se ima premoženje sopet izročiti, ako niso v ptuje dežele pobegnili; če pa so pobegnili in prosijo sedaj za od-pušenje kazni in za povračilo premoženja, se jim bo tudi kakor unim milost skazala. Pa še dalje kakor le v povra-čilo zapadenega premoženja sega omenjeni milostljivi ce-sarski ukaz, namreč, da tudi dohodki, ki so se od odvze-tih posestev celi čas stekali v državni zaklad, se imajo obrniti v prid deželi in njenim prebivavcem. Število poli-tičnih jetnikov, ki so bili vsled gori omenjenega pomilo-stenja iz zapora izpušeni, znaša okoli 400; iz terdnjav če-skih so jih izpustili 125. — Poslednje novice iz Verone pravijo, da se maršal Radecki še precej dobro počuti; 26. dan t. m. so mu dohtarji ovézo z noge sneli in zlom-ljeno nogo našli v pravi legi; slavni starček v 92. letu po-terpljiv prenaša nadlogo svojo. — Na Beneškem je te dni po več krajih toča veliko škodo napravila. — Ni davnej kar so nekega vradnika dunajske banke, kateri je iz njene denarnice počasi čez 300.000 fl. ukradel in veliko ukradenega dnarja v loteriji zapravil, v Hernalsu zunaj Dunaja vjeli in ga pravici izročili. Neki francozk časnik je kmali potem novico razglasil, da so omenjenega tata

„v Hernalsu — majhnem mesticu českem“ zasačili. Na to ženejo nekteri tako imenovani véliki časniki na Dunaji sedaj silen hrup in se pod naslovom „ein Beitrag zur Geo-graphie Oesterreich's“ norčujejo iz Francozov, da ne vejo, kje je „Hernals“. Mi pa menimo, da se Francozom lože prizanese, da ne vejo: kje je kotič „Hernals“, kakor mno-gim „vélikim“ dunajskim časnikom, ki vsaki hip stavijo Ljubljano na Koroško in ne vejo, kje je Koroško in kje Krajsko. Res bi bil pravi „Beitrag zur Geographie Oe-sterreich's“. Pa saj je povsod lože viditi pezder v očesu svoje-ga brata itd. — Dolgočasne pravde švajco-pruske je sedaj konec; 26. dan t. m. je pismo mirne sprave v Parizu podpisalo 6 pooblastencov. Pogodba se bode v 21 dneh očitno razglasila, ko jo bote švajcarska in pruska poterdile. — Za zedinjenje Moldave in Valahije se še zmiraj oči-tno poteguje francozka vlada. Pravijo, da misli s tem pod-piranjem „svobodnega ljudskega gibanja“ v ptuji deželi si domá pot gladiti za volitev nji udanih poslancov v der-žavni zbor, ki se imajo kmali voliti. — Kmalo po vernitvi na Cetinje je Danilo poklical Černogorce v zbor; na oder se vstopivši je knez z močnim glasom pripovedoval ljudstvu od svojega potovanja in je med drugim rekel, da potem, ko mu je rusovska vlada odrekla navadno pomoč, se je ober-nil do francozke in do več drugih kristjanskih vlad, posled-njič pa do turške, ki mu je več obljubila, kakor vsaka druga, namreč razširjenje dežele in polajšanje kupčije; „prav bi bilo — je sklenil — da bi šli naši poslanci v Carigrad, da bi s sultanom to reč dognali.“ Na vprašanje: „ali ste tudi Vi mojih misel?“ ni nihče besedice zinil. Ko vdrugič vpraša in čuje le mermranje, nevoljen razpustí zbor in reče, da bo sam storil, kar za dobro spozná. — 22. t. m. je v okolici Eistrupski poleg Bremen-a med silno ploho padalo tudi mnogo ribic izpod neba na zemljo; bile so te ribice neko pleme malih klenov, ktere je morska turba (Wasserhose) iz bližnjega morja (Steinhuder-Meer) vzdignila, ktera je ondi v ravno tistem času razsajala. Babjoverci so ta ribji dež berž razlagali po navadni neumnosti.

Terpin.

Ob jutra zoru bilka vsaka
Se z bistro kapljo poživí;
Li za me tužnega sromaka
Tolažbe več pod solncom ni.

Poleti treska v silne skale,
Pozimi tuli v nje vihar;
Veliko vselej so prestale,
U tem so meni one par.

Ko solnce dno morja obsveti,
Ko v černih brezdnih bode dan,
Tolažba če me doleteti —
Morda, ko bom u zemljo djan!

Ah vendar je velika škoda,
Da 'z jekla nimam jez serca!
Naj tolkla njega bi osoda,
Kot oven ignja tleči zna!

Ah bodi jez primorska skala!
Ki se valovi v njo grozé,
Ki se ne bo kreniti dala,
Če z neba strele v njo leté.

Premilo strune se glasite,
Da stopijo solze v oči;
Če tla so tudi skalovite,
Jih rosa včasih ohladi!

Poženčan.

Žalostna novica in mila prošnja.

V četrtek so Lašice (Grosslasič) na Dolenskem po-gorele. Ogenj je bil tako strašan, da v kratkem je bila skor cela vas prežalostno požarišče; pogorele so zraven kmečkih hiš tudi vse druge poslopja, kakor farovž, šola, kancelije itd., le cerkev je ostala. Nič ni revežem ostalo kakor beraška palica in hiša Božja, v kateri na po-moč kličejo milest Njegovo in dobrotljivost človeško v bliž-njih in daljnih krajih. Naj bi bili siromaki povsod uslišani! Kdor vé, da je ta kraj že poprej bil dosti reven kraj in da več let zaporedoma so bili njega pridelki slabi, se bode gotovo siromakov usmilil v nepopisljivi nadlogi! Ker pa dvakrat dá, kdor hitro dá, naj pošlje pogorelcom namenjeni milodar ali prečastitemu gosp. Janezu Stritar-ju, kaplanu pri sv. Jakobu v Ljubljani, ali pa vredništvu „Novic“, ki bode berž vse izročilo imenovanemu gospodu, rojenemu Laščanu, ki z nami vred kličejo mile serca na pomoč preu-bogim pogorelcom.

Vsako naše pleme živi v drugih okolišnih, vsako se mora zato po drugom putu bližati slogi književnoj. Ceste su različne — cilj jednak!

(Dalje sledi.)

Pripovedka o Fašenku in Vuzmu.

(Iz Varažd. okolice.)

Jenpuk je Fašenk (Pust, Poklade), 'da je bil on godovnjak, pozval svojega prijatelja Vuzma k sebi na obed. Vuzem došel je i gostili su se jako navek tri dane i tri noči, i pili su jako. Gđa je več odhajal Vuzem, rekel je tomu Fašenku: No, ti si mene dobro zgostil, i pak, 'da bum ja godovnjak, bum tebe pozval. Gđa je več Vuzmeno vreme došlo, poslal je on po njega i došel Fašenk. On je mislil, da bu i Vuzem njega tak zgostil; ali on mu je samo dal jednoga luka i malo kruha i kupicu vina. Fašenk je gledal, si je mislil, da mu bu više kaj dal, pa ga je pital: „kaj ti meni ne buš nikaj više dal kak to?“ Vuzem mu je rekel: „ne, moj dragi, ti si samo tri dane za jesti potrebuval, a ja ti potrebujem za celo leto, kajti Vuzem je dugi, a Fašenk samo nekuliko tjednov trpi.“ M. Kračmanov.

Kratkočasno berilo.

Očetova kletva.

(Konec.)

Komaj je zora drugega dne napočila, je Lizika veselo kakor po navadi k Voglajni po vode šla. Nič hudega si ni mislila — kar jo hipoma dva neznana možaka zgrabita, ji usta zamašita, da ni mogla pomoči klicati, ter jo proti Bežigradu vlečeta. — Cela ura je pretekla, Lizika še pa le ni vode domú prinesla. Skerbljiva mati grejo k oknu gledat, kaj nek dekle tako dolgo pri vodi dela. Ko je pa čez okno niso mogli zapaziti, so rekli očetu, da naj gre k vodi po-njo. Njezin oče, že siv starček, šeta opiraje se na palico proti Voglajni — pa Lizike ni bilo duha ne sluha. Starček misli in misli, pa vendar ne more uganiti, kam nek bi bila tako naglo zginila. Zdajci ga prešine ko strela iz vedrega neba misel, da so jo, kerž ko ne, pomagali Ulrihovi v Bežigrad odpeljali. Padel je starček na obraz, ter je Boga milosti prosil, ker je vedil, da je ne bo nikdar več vidil, ako jo je grof Ulrih v pest dobil. Na vso moč si je prizadeval saj zvediti, kje da je zaperta; al vse njegovo prizadevanje bilo je zastonj. Joka se kot otrok in sive lase si iz glave puli.

Ko čez več dni potem na nekega grofovega služabnika zadene in ga za Liziko popraša, mu ta krohotaje odgovori: „Iš si jo na celjskem gradu, če si upaš!“ Groza prepade starčka — al ljubezen do svojega otroka mu jači serce; ni se bal grozovitosti grofovske; saj je ono zgubil, kar bilo mu je najdražje na tem svetu.

Nekega dne, ko je grof Ulrih veliko obed napravil in mnogo prijatlov in bližnjih vitezov na svoj grad v Celje povabil, se je Lizikini oče na pot podal proti celjskemu gradu, kjer mu je hči zaperta bila. Spremilo ga je precej velika množica sosedov, katerim tudi se je tolika krivica in grozovitost studila. Ko so kmetje do grada dospeli, so se ravno verste plesavcov po dvorani vertile, da je vse prek letelo. Starček potegne za verv in glasno zadoni zvonec, da v gradu vse posluhne, kdo da pride. Vrtar pogleda čez lino. Ko pa kmete zapazi, jih ne pusti noter, ampak reče jim, da grof sedaj nima časa ž njimi govoriti! S tem odgovorom nezadovoljni kmetje so začeli na ves glas vikati, da se je deleč okrog razlegalo, dokler jih Ulrih ni sam začul in zapovedal, naj noter pridejo.

V dvorano stopivši kmetič ponižno prosi za svojo edino dete; al grof se mu le smeja. Ko pa vidi, da prošnja nič ne pomaga in da z lepo nič opravil ne bo, začne z grozečim glasom svojo Liziko uazaj terjati. Na to še le zasme-

hovanja ni bilo ne konca ne kraja. Zdaj se starček ne more več zderžati; povzdigne roke proti nebu in grofu tako govoriti začne: „Dobro! nesrečni človek! ki ne veruješ v pravičnost Božjo niti v večnost; naj Bog v nebesih tvojih prošenj ne usliši, kakor ti prošnje siromaka uslišati nečeš; naj Bog tvoj rod na vse veke zatare, kakor si ti mojega uničil; in kakor se sedaj kmetič pred tvojim gradom ponižuje, tako naj se tvoj ponosni grad pred kmetom poniža!“

To izgovorivši zapusti grad s svojimi spremljevalci, in cela Teharska občina se spunta zoper trinoga.

Kmetove besede so ošabnega Urha hudo zadele. Rad bi bil žalostnemu očetu njegovo hčer nazaj dal, pa je ni več mogel, ker je prevelike žalosti v ječi umerla. — Da bi pa puntarske Teharce nekoliko vtolažil, jih je v plemeniti stan povzdignil in jim s tem mnogo predpravil podelil.

Očetova kletva pa ni ostala brez vspeha. Grof Ulrih je leta 1456 v Belemgradu brez naslednikov umerl in ž njim je konec vzela rodovina celjskih pokneženih grofov. Celjski grad pa se je razrušil in kmetove besede so se spolnile, kajti razvaline so res v roke nekega kmeta prišle, ki je svobodno ž njimi ravnal kakor se mu je poljubilo.

Še le leta 1846 so štajarski stanovi ostanjke celjskega grada od omenjene kmetove rodovine kupili, da bi grad, v katerem so nekdanji kralji snubili, brez sledu ne propal.

A. K. Cestnikov.

Kratkočasnice.

Osoda pušic.

Kdo bo pilil mar pušice?

Saj jim ni pomoči;

Če jih tam ne žgejo vice,

Jih pa Léte zmoči.

Pohlinom.

Slovenščino, Pohlin, si znal ti sam,

Zato mars'kako si natvezel nam!

Modroslovje.

Kaj lovil bi, ko ga imaš;

Takrat lovi, ko ga nimaš!

Nekterim dramam.

Ah! ni Vile, zdi se meni,

Kjer se le „Matiček ženi.“

Kratko in dolgo.

Oj! vse je kratko,

Le dolg je — dolg!

Korist koreninoslovja.

Kriči Minerve sin:

Zabíte si v čepíne!

V bogi in bogatin

Sta ene korenine!

Nak!

Ta pevc prižgal je novo baklo

Pri njem le nak! kraljuje;

Presneto bodi tako naklo,

Če več na njem ne skuje!

Pesmam pušičarskim!

Pušičarca prevzetna,

Naj kdo, ko ti, pušice meče!

Če bode dobra let'na,

Dobiš od mene mernik — leče.

Fr. Zakrajšek.